

Arrest

nr. 308 416 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., R. N.

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont met aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of Indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

‘Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum’.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 2 van die wet.

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan d vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekende partij betwist geenszins het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort, noch van een geldig visum en zij zich aldus op illegale wijze ophoudt in België. In de mate dat zij aangeeft dat het bestreden bevel niet is gemotiveerd in het licht van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* en uit dit bevel niet blijkt of er is onderzocht of zij op een andere basis verblijfsrecht heeft, gaat zij voorbij aan de motieven dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat noch enige gezondheidsproblematiek noch enig gezins- of familielevens zich verzet tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt bovendien niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden. Verzoekende partij geeft ten slotte niet aan dat er enige grond bestaat op basis waarvan zij toch verblijfsgerechtigd is of dat in haar geval bepalingen uit een internationaal verdrag spelen die in het gedrang zouden kunnen komen in het licht waarvan geen enkele beoordeling blijkt, zodat een voldoende belang bij haar kritiek ook geenszins blijkt.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn tot stand gekomen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/14 vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting. Schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Eerste en enig onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt."

2.8. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsgrond wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten. Gelet op het feit dat niet wordt aangetoond, zoals hierna zal blijken, dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen en gelet op het feit dat de maximale termijn die kan worden toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten dertig dagen is toont zij, ook bij het ontbreken van het vermelden van deze rechtsgrond, niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden (cfr. RvS, nr. 238.569 van 20 juni 2017).

2.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"DERDE MIDDEL: Schending van art . 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

"Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name

arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Ondertussen heeft verzoeker immers een duurzame relatie met een mevrouw die over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt.

Verzoeker heeft in Kameroen niets meer.

Verzoeker had in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde situatie van geen belangen meer te hebben in Kameroen.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 13.10.2022 op basis 9bis vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoeker kunnen aangehaald worden wanneer hij over het bevel waren gehoord.

Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

2.11. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.12. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

2.13. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.14. Verzoekende partij werpt op dat mocht zij gehoord zijn geweest zij had kunnen wijzen op haar gezins- en familiale toestand. Zij heeft ondertussen een duurzame relatie met een mevrouw die over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt. Zij heeft in haar land van herkomst niets meer. Zij had in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde situatie van geen belangen meer te hebben in haar land van herkomst. Er blijkt geen proportionaliteitsafweging in het licht van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt voorts dat zij gewezen zou hebben op de humanitaire redenen vermeld in haar 9bis- aanvraag van 13 oktober 2022 en dat de argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald hier voor herhaald aanzien worden en door verzoekende partij hadden kunnen worden aangehaald wanneer zij over het bevel was gehoord. Het zou volgens verzoekende partij niet volstaan om te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend waren door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren.

2.15. De Raad stelt evenwel vast dat, in essentie verzoekende partij evenwel, met uitzondering van het argument dat zij ondertussen een duurzame relatie heeft met een vrouw die legaal in België verblijft, geen gegevens bijbrengt die de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

De Raad wijst erop dat het bestreden bevel pas getroffen werd nadat haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd afgewezen. In deze beslissing, eveneens van 28 september 2023 werd uitvoerig ingegaan op de door verzoekende partij aangevoerde elementen in haar verblijfsaanvraag en gemotiveerd waarom deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 308 414 van 17 juni 2024.

Indien een vreemdeling zijn standpunt naar voren heeft kunnen brengen in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze nogmaals gehoord worden alvorens een verwijderingsmaatregel wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, c-166/13, *Mukarubega*, pt. 60).

Verzoekende partij toont niet aan dat er specifieke omstandigheden zijn die zij had kunnen aanvoeren en die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, met name bij het beoordelen van de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de bewering van verzoekende partij dat zij in haar herkomstland geen belangen meer heeft en met de humanitaire elementen aangehaald in de voormelde aanvraag, doch oordeelde dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die laatstgenoemde beslissing vormt een antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, kan *in casu* aangenomen worden als een gelegenheid waarin de verzoekende partij haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij kan dus niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet het hoorrecht *in casu* niet kan vervangen.

De verzoekende partij had immers de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan door louter te stellen dat zij had kunnen wijzen op de met stukken gestaafde situatie van geen belangen meer te hebben in Kameroen, dat zij ook had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM en op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en door zich aldus te beperken tot het verwijzen naar de elementen die zij al ter kennis bracht van het bestuur en waarover het bestuur zich voor het treffen van de thans bestreden beslissing heeft uitgesproken, dat zij indien gehoord voor het nemen van het bestreden bevel, elementen had kunnen aanbrengen die de verwerende partij nog niet bekend waren en waarmee zij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De Raad stelt daarnaast ook vast dat verzoekende partij nalaat de in haar verzoekschrift voor het eerst aangehaalde duurzame relatie met een mevrouw die over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt concreet te duiden, zodat zij ook hier niet aantoonde dat zij, indien gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

2.16. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

2.17. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.18. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel gezins- en privéleven in België samen met zijn partner.

Verwerende partij diende verzoeker hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Verzoeker verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.”

2.19. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en aangaande de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgenomen elementen motiveert.

Zoals blijkt uit de bespreking van het derde middel heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij in België enig beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Zij toont met haar betoog niet aan dat de motivering: *“Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen. Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont met aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.”* verkeerd is. Verzoekende partij betwist verder geenszins de motivering: *“De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.”*

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij enig pertinent gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

In zoverre zij nog verwijst naar haar recht op privéleven herhaalt de Raad dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in dat kader aangevoerde elementen in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en in essentie geoordeeld heeft dat er geen elementen in de zin van artikel 8 EVRM voorliggen die een terugkeer naar het herkomstland kunnen verhinderen. De Raad herhaalt dat het beroep tegen voormelde beslissing verworpen werd bij arrest nr. 308 414 van 17 juni 2024. Verzoekende partij brengt in onderhavig verzoekschrift geen elementen aan waaruit kan blijken dat bij het treffen van het bestreden bevel zich alsnog een andere beoordeling opdrong en de verwerende partij daaromtrent nog had moeten motiveren.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.20. Verzoekende partij laat voorts na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een vorm van machtsmisbruik zou zijn. Ook zet zij niet uiteen op welke wijze artikel 3 EVRM en de artikelen 3 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind zouden geschonden zijn. Het vierde middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

De Raad verwijst voor het overige voor zover als nodig naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.21. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER